

— po továrnicku sestavovaný — by byl neuvedl jména těch podnikatelů, kteří by požadované částky nebyli platili. Jde o otázku, zda tímto zjištěným smyslem článku byly překročeny meze dovolené kritiky, čili nic, a zda obsah kritiky dodával jí ráz urážlivý. Jest připustiti, že výtku zištnosti při mnohém podnikání může býti urážlivou, na př. vytýká-li se pořadatelům dobročinných podniků, že pomýšleli při jich pořádání především na svůj vlastní zisk, zábavu, neb pod., avšak výtku ta nemůže býti a není urážlivou, vytýká-li se obchodnímu podniku, že směřoval k docílení zisku. O takový podnik však v souzeném případě jde. S ohledem na to, co uvedeno, přikloňuje se i Nejvyšší jako zrušovací soud k názoru soudu nalézacího, že meze dovolené kritiky závadným článkem překročeny nebyly. Avšak, i kdyby se vycházelo z předpokladu pro stěžovatele nejpriznivějšího, že meze ty byly překročeny, nelze pominouti, že rozsudek považuje důkaz pravdy ohledně obsahu kritiky za provedený a že důkazem tím je ona kritika v plné míře opodstaněna, jako úsudek, vyplývající ze zjištěných fakt.

### Čís. 3582.

**Skutková podstata podle čl. III čís. 3 zák. čís. 142/1868 nevyžaduje, by rozšiřovatel tiskopisu věděl, že jde o tiskopis v cizině vydaný; cizozemský původ jest tu jen objektivní náležitostí deliktu.**

**Jde-li o jedinou trestnou činnost, rozšiřování téhož tiskopisu v různých směrech závadného, konsumuje odsouzení pro přečin samo sebou již i souběžné menší trestní zavinění, zakládající jen přestupek čl. III čís. 3 zák. čís. 142/1868.**

(Rozh. ze dne 18. září 1929, Zm I 196/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Mladé Boleslavi ze dne 21. ledna 1929, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými, Václav P. a Václav Z. jednak přečinem, jednak přestupkem zanedbání povinné péče podle čl. III. čís. 3 zákona ze dne 15. října 1868, čís. 142 ř. zák. a § 42 odst. druhý a první zákona na ochranu republiky, jednak přestupkem podle § 23 zákona o tisku a Antonín B. přečinem zanedbání povinné péče podle čl. III. čís. 3 zákona ze dne 15. října 1868, čís. 142 ř. zák. a § 42 odst. druhý zákona na ochranu republiky a přestupkem § 23 zákona o tisku, zrušil však podle § 290 tr. ř. rozsudek ve výroku, jímž byli obžalovaní Václav P. a Václav Z. Kromě přestupku podle § 23 tisk. zák. a přečinu podle § 42 odst. druhý zákona na ochranu republiky a čl. III. čís. 3 zákona čís. 142/1868 ř. zák. uznáni vinnými též přestupkem podle § 42 odst. první zákona na ochranu republiky a podle čl. III. čís. 3 zákona čís. 142/1868 ř. zák., dále též ve výroku o trestu a dalších výrocích s tím souvisejících, a vyměřil těmto obžalovaným za zbývající přečin podle § 42 odst. druhý zákona na ochranu republiky a podle čl. III. čís. 3 zákona čís. 142/1868 ř. zák. a přestupek podle § 23 tisk. zákona nový trest, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů: •

Skutková podstata přečinu (přestupku) podle § 42 zákona na ochranu republiky a podle čl. III. čís. 3 zák. čís. 142/1868 ř. zák., nevyžaduje, jak zmateční stížnost míní, by rozšiřovatel tiskopisu věděl, že jde o tiskopis v cizině vydaný; stačí již tato skutečnost o sobě, v souzeném případě rozsudkem zjištěná, a dále, že tiskopis mohl vzbuditi pozornost svým titulem, věcí v něm obsaženou neb vyobrazením. Cizozemský původ jest jen objektivní náležitostí skutkové podstaty deliktu podle čl. III. čís. 3 zákona čís. 142/1868 ř. zák. poslední věty, rozšiřovatel však o něm věděti ani nemusí. Také co do přestupku podle § 23 tisk. zák. kryjí se skutková zjištění rozsudku s pojmem nedovolené kolportáže ve smyslu tohoto zákonného ustanovení, ta při tiskopisech trestného obsahu stačí k naplnění skutkové podstaty přestupku (přečinu) zanedbání povinné péče rozšiřovatelem. Bylo proto zmateční stížnost zavrhnouti.

Zrušovací soud však nemůže pominouti ve smyslu § 290 tr. ř., že odůvodnění viny obžalovaných Václava P-a a Václava Z-a ve směru přestupku zanedbání povinné péče podle § 42 odst. 1 zákona na ochranu republiky a podle čl. III. čís. 3 zákona čís. 142/1868 ř. zák. nesprávně vyložen byl zákon. Rozsudek reprodukuje doslovně znění obžaloby nejen pokud se týče vylíčení skutkového děje, nýbrž též i v části odůvodňující právní podřadění činnosti všech obžalovaných, shledává v rozšiřování tiskopisů v cizině vydaných s povážlivým nápisem, vyobrazením a předmětem, které svým obsahem zakládají skutkovou podstatu zločinu a přečinů podle § 15 čís. 3, § 14 čís. 1 a 5 zákona na ochranu republiky a podle čl. IV. a V zákona čís. 8/1863 ř. zák., přečin zanedbání povinné péče, současně však praví, že »P-ovi a Z-ovi, kteří sami doznávají, že v letáku četli, jest se právem zodpovídati i z přestupku zanedbání povinné péče«. Toto zcela stručné odůvodnění ohledně domnělého přestupku zanedbání povinné péče naznačuje, že nalézací soud, považuje před tím zcela správně nedostatek dbalosti při přezkoumání obsahu rozšiřovaného tiskopisu za dostačující pro skutkovou podstatu přečinu zanedbání povinné péče, tu znalost obsahu (»v letáku četli«), tedy skutečnost zavinění obžalovaných více zatěžující, bere za důvod pro podřadění činnosti obžalovaných Václava P-a a Václava Z-a kromě toho i skutkové podstatě přestupku zanedbání povinné péče, ač by ona okolnost vzhledem k ustanovení § 7 tr. zák. spíše mohla býti důvodem (podnětem) ke stíhání obžalovaných přímo pro trestné činy podle § 15 čís. 3, § 14 čís. 1 a 5 zákona na ochranu republiky a čl. IV a V zákona čís. 8/1863 ř. zák., jsouc s hlediska rozlišování mezi přečinem a přestupkem zanedbání povinné péče zcela bezvýznamnou. Skutková podstata přestupku zanedbání povinné péče podle čl. III čís. 3 zák. č. 142 z roku 1868 ř. zák. a podle § 42 odst. 1 zákona na ochranu republiky jest totiž dána jen, byl-li tiskopis, jehož obsah tvoří skutkovou podstatu zločinu nebo přečinu, vyjmouc ony v § 42 odst. 2 zákona na ochranu republiky výslovně vypočtené, rozšiřován způsobem a za okolností v zákoně naznačených, bez ohledu na znalost obsahu tiskopisu přečtením získanou, která pravidelně u přestupku toho (stejně i

u přečinu) vůbec nepřichází v úvahu, ba podle jeho povahy se ani nepředpokládá. V souzeném případě ovšem rozsudek zjišťuje, že tiskopis zakládá některými částmi svého doslovu skutkovou podstatu přečinu podle § 14 čís. 5 zákona na ochranu republiky a podle čl. IV. a V. zákona čís. 8/1863 ř. zák., takže, kdyby jinak byl nezávadným, naplnila by rozsudkem zjištěná činnost obžalovaných jen skutkovou podstatu přestupku zanedbání povinné péče, i u obžalovaného Antonína B-a i u Václava P-a a Václava Z-a. Leč tím, že jiné části obsahu tvoří nad to skutkovou podstatu zločinu podle § 15 čís. 3 a přečinu podle § 14 čís. 1 zák. na ochranu republiky, tedy oněch trestných činů, které uvádí § 42 odst. 2 zák. na ochranu republiky, zvyšuje se vina všech obžalovaných, čin jejich nabývá těžší kvalifikace, stává se přečinem; odsouzení pro přečin, ježto jde o jedinou trestnou činnost, rozšiřování téhož tiskopisu v různých směrech závadného, konsumuje samo sebou již i ono souběžné menší trestné zavinění, zakládající o sobě jen přestupek (srov. též rozh. n. s. ze dne 2. května 1929, č. j. Zm I 59/29, sb. n. s. č. 3469). Bylo proto rozsudek, pokud jím byli obžalováni Václav P. a Václav Z. kromě přestupku podle § 23 tisk. zák. a přečinu podle § 42 odst. 2 zákona na ochranu republiky a čl. III. čís. 3 zákona čís. 142/1868 ř. z. uznání vinnými též přestupkem podle § 42 odst. 1 zákona na ochranu republiky a podle čl. III. čís. 3 zákona čís. 42/1868 ř. zák. zrušiti jako zmatečný podle § 281 čís. 9 a) tr. ř., a to jak ve výroku o vině v onom směru, tak i důsledkem toho ve výroku o trestu a dalších výrocích s tím souvisejících, a za zbývající, zrušením tím nedotčené pravoplatné odsouzení obou řečených vyměřiti jim nový trest.

### Čís. 3583.

**Ke skutkové podstatě spoluviny (účastenství) na přečinu maření exekuce je třeba nejen úmyslu hlavního vinníka, by zcela nebo z části bylo zmařeno uspokojení jeho věřitelů, nýbrž i vědomosti spoluvinníka (účastníka) o tomto úmyslu, pokud se týče jeho přímého úmyslu, by bylo zmařeno uspokojení věřitelů.**

(Rozh. ze dne 19. září 1929, Zm I 8/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného Václava P-ého do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. listopadu 1928, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným spoluvinou a účastenstvím podle § 5 tr. zák. na přečinu maření exekuce podle § 1 zákona ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc přikázal nyní příslušnému okresnímu soudu v Hradci Králové, by o ní v rozsahu zrušení znovu jednal a rozhodl.

### Důvody:

Stěžovatel správně poukazuje k tomu, že ke skutkové podstatě (spoluviny) účastenství na přečinu maření exekuce bylo by třeba ne-